

CARMINA LVGVBRIA,

IN OBITVM PI-
ENTISSIMI ET MAXIMAE
SPEI PVERI IACOBI DONATI,
PAVLI viri Reipublicæ VVernigerodanæ
Consularis, filij, qui 26. Martij die, horâ 3. po-
meridianâ, subito mortis genere extinctus ex
hac mortali in alteram immortalem vitam
discessit: Anno 1601. A Etatis mense
minus anno decimo
completo.

Testificandi veri amoris ergò conscripta

à

M. IOHANNE FORTVMANO,
scholæ VVernigerodanæ Conrectore.

HELMÆSTADII,

Typis Iacobi Lucij. Anno

1601.

Lit. Lat.
rec. A.
392, 19.

20

VII 39.

HENDECASTLLABVM.

Factum illepidum atq; luctuosum,
O factum lachrymabile & gemen-
dum,
O funesta dies & execranda,
Quam signare decet nigro colore,
Quam signare decet nigro lapillo,
O nunquam reditura sis decora
Festo nomine, nec serena luce:
Quâ noster IACOBVS DONA TV Saltæ
Spes virtutis obit, scholæq; nostræ
Ramus præcipuus iacet reuulsus.
Quænam sedibus inferis parauit
Parcarum malè sana tam nefandum
Casum, quo traheâ graui necatus
Ludens immeritò cadit supinus?
Tantâ mne insidias struendo laudem
Portabis Cacodæmon à puello?
Hicne indissoluendus ordo vester
Parcæ, nectere quem cuiuis soletis?
Ancillám ne parum videtur altâ

Ligno-

Lignorum strue vulnerare, eadem
Quâ noster cecidit die puellus?
Tum cum quinque viri forent perempti
Si non cura Dei adfuisset illis:
Si non hic quoque sit mori coactus?
Ansam quis dedit huic malo furori?
A quonam rabies citata talis?
O factum illepidum atque luctuosum:
O factum lachrymabile & dolendum.
Nunc largo roseas genas puelli
Nunc largo roseas genas puellæ
Humeētabitis imbre lachrymarum.
Est dignus lachrymis, dolore dignus
Casus, quo socius tenebricosæ
Mortis limina cogitur videre,
Hic vester socius, fauor, voluptas.
Quem vos plus oculis amasse vestris,
Quem vos præ socijs amasse cunctis,
Quem vos officijs merere vestris
Tota vrbs **VVERNIGERODA** confitetur.
Qui vos plus oculis suis amabat,
Qui vos officijs suis colebat,
Totus vester amor decusque vestrum.
O duram, rigidam nimisque Parcā,

A 2

Quæ

Quæ sic ante diem recidit, & quæ
Tantæ sustulit indolis puellum.
Ast hæc numina quid querendo culpo?
Dum sola omnipotentis est voluntas
Cunctis pro lubitu ille mortis horam
Præfinire solet, modumq; mortis.
Hos lecto voluit diem supremum
Hos bellis, alios aquâ fluenti
Mersos claudere, & hos cremante flammâ.
De vitâ modò si quid antè gestâ
Constat, fama fidem & bonam meretur
Num quis vixerit, vt pius Deoq;
Fidens? num procul à Deo remotus
Contemptor pietatis & parentum?
Sed noster I A C O B V S pius Deoq;
Confidens, didicit subesse semper
Præceptoribus & parenti vtriq;
Nil ergò dubitando de salute
Huius, pectore nunc precemur omnes,
Vt qui sanguine nos suo redemit
A Eterno genitus parente CHRISTVS,
Huic det perpetuam beatitatem,
Soleturq; patrem dolore mæstum.

EPI.

EPITAPHIVM EIVS-
DEM PVELLI.

Disce meo casu vitare pericula ceca
Exemploq; meo cautior esse puer.
Adibus in patrijs fallebam tempora lusu,
In me nil fraudis nequitiaq; fuit.
Pariete, dum tango trabeam, quæ innititur, ipsa
Corruit, exitio meq; ruina dedit.
Sic mea ruperunt fatales pensa sorores
Mense minùs natus cum duo lustra fui.
Sed quamuis ego sim properatâ morte peremptus,
Attamen in Christo gaudia lætus ago.

ELEGIA CONSOLATORIA FILII
DEFVNCTI AD MAESTVM
PATREM.

Disces quantum concepit corde dolo-
rem,
Et qualem angorem sensit inesse sibi:
A 3 Cum

Cum reliqui fratres famam finxere I O S E -
P H V M

Vrſi diuulſum dentibus eſſe feri:
Inq; fidem facti patri diſciſſa reportant
Pallia, quæ fuerant tincta cruore capri:
Talem care pater ſentis in corde dolorem,
Atq; angor talis membra paterna tenet:
Cum me vidisti colliſum guttur habentem,
Quodq; cruore nigro tempora bina fluant.
Sed Deus ex alto qui cuncta gubernat Olympo,
Me ſingultantem reſpicit, atq; iuuat.
Et me tam magnis cruciatibus eximit ad ſe
In cœlum, vitæ fata ſecando meæ.
Ergò quid mæſtis animum cruciare querelis
Te iuuat, & totos illachrymaſſe dies?
Quid iuuat in pullâ matrem procedere veſte?
Quid raptum ſocium turba iuuenta dolet?
Quamuis ſim traheæ caſu grauiore necatus,
Et me ſuppreſſit mors properante gradu:
Non tamen ad Stygias me deſcendiſſe putabis
Vndas, nec fœdâ crimina morte luo.
Corpus habet tellus, ſed mens ſucceſſit ad aſtra,
Inq; ſinu Chriſti gaudia mille capit.

An

An non legisti tacitis nos nostraq; ferri
Fatis, quod fiant cuncta regente Deo?
Tegula si quando de tecto decidit alto,
Et casu quemquam cogit obire necem:
Non præter rerum seriem fit fortuitoue,
Sed nutu summi cuncta vidente Dei.
Nempe obitus, vita, & curæ nostriq; labores,
Atq; alia in manibus sunt sita cuncta Dei.
Hunc omnes gressus hominum disponere, &
omnes

In collo crines connumerasse scias.
Hoc sine non cadit in terrâ vel passer oberrans,
Post quem de neruo concita tela volant.
Vtilis esse tibi poteram, columenq; senectæ
Solamenq; mali semper adesse Pater:
Ast aliud voluit totius conditor orbis,
Qui me immaturam iussit obire necem.
Post breue tempus erit, cum nos iungemur, &
vnâ

Viuemus faciem suauiter ante Dei.
Ergò tibi casu quod sim surreptus acerbo,
Nec potui extremâ dicere voce, VALE:
Hoc certû & firmû est placuisse Deo, ergò virili
Pectore fer sanctæ pondera dura crucis.

Ac

Ac tua, dic, fiat rerum pater alme voluntas,
Prole virili me qui caruisse cupis.
Luctu igitur noli nostram turbare quietem,
Sed dic mi fili, viue, quiesce Deo.
Nulla est tristitiæ utilitas, sed plurima damna,
Ignaras gentes mos decet iste, VALE.

F I N I S.

Lit. Lat. rec. A 392, 19.